

ACEASTA ESTE BISERICA

Alonzo T. Jones, 1850 - 1923

Unitatea Creștină se regăsește mereu printre lucrurile Creștine care sunt de cea mai mare importanță. În timp ce unitatea Creștină este în sine de o mare importanță, a înțelege ceea ce este aceasta este de o importanță și mai mare. Și aceasta pentru că a dori, a te lupta pentru și a promova ca și unitate Creștină ceea ce nu este de loc unitate Creștină, reprezintă o greșală și mai periculoasă și o pierdere imensă. Și chiar acest lucru a fost făcut, și chiar acest lucru se promovează chiar acum ca fiind o parte din câteva mari „mișcări,” în și de către bisericile care sunt acum recomandate.

În studiul pentru aflarea a ceea ce este cu adevărat unitatea Creștină, va fi de ajutor ca mai înainte de toate să menționăm ceea ce aceasta nu este. Una dintre cele mai clare exprimări a ceea ce nu este, o reprezintă extraordinar de falsă definiție a ceea ce este:

„Unitatea este formată din două aspecte; ea include:

1. Unitatea doctrinei și credinței, care constă în acordul comun al tuturor Credincioșilor în admiterea și credința în tot ceea ce învățătura bisericii le indică ca fiind descoperit sau confirmat de Isus Hristos.

2. Unitatea puterii executive care produce unitatea comuniunii și care constă în supunerea tuturor Credincioșilor față de episcopii lor și în particular față de Pontiful Roman, Capul suprem al bisericii.”

Măcar că este cu desăvârșire falsă și cu caracter romano-catolic, considerați numai partea care se referă la „Pontiful Roman” și veți vedea că exprimă în mod obiectiv punctul de vedere al fiecărei denominațiuni din lume referitor la ceea ce este unitatea Creștină.

Dar unitatea Creștină este cu totul altceva decât ceea ce a fost afirmat; și este tot atât de departe de tot ceea ce a fost afirmat, ca și Cerurile față de pământ.

Unitatea Creștinilor pe baza doctrinei, nu este unitate Creștină.

Acordul Creștinilor în crez, nu este unitate Creștină.

Unitatea sau acordul Creștinilor pe baza unei platforme sau a unei declarații de credință sau a unei doctrine sau a unor principii nu este unitate Creștină.

Unitatea Creștinilor într-un consimțământ acceptat și supunerea față de o ordine a organizației bisericii sau față de un guvern bisericesc, nu este unitate Creștină.

Unitatea în scop sau în efortul Creștinilor sau printre Creștini pentru a promova o cauză, nu este unitate Creștină.

Asocierea liberă, frățească și plăcută a Creștinilor, nu este unitate Creștină.

Creștinii pot avea toate acestea într-o singură combinație, și cu adevărat mulți le au, și totuși să nu aibă deloc unitatea Creștină.

Unitatea Creștină este mult mai mult și mult mai înaltă decât orice asociație sau denominațiune sau federație sau conciliu chiar al tuturor Creștinilor din lume în vederea oricărui scop sau pe baza oricărei

Cuprins:

Aceasta este Biserica

Pag 1

Sfârșitul este la uși

Pag 15

platforme sau pentru orice cauză sau în supunere față de orice guvern bisericesc. Și cu adevărat merită să te împărtășești de unitatea Creștină mai curând decât să ai toate aceste lucruri însumate.

Veniți așadar și haide să vedem ce este unitatea Creștină în adevărul ei pur și splendida ei valoare, și haide să ne împărtășim de ea pentru tot ceea ce cuprinde.

Biserica lui Dumnezeu

Abordând studiul Bisericii Dumnezeului Celui Viu, este un lucru esențial care trebuie în primul rând considerat: și nu numai în primul rând, ci în primul rând și în ultimul rând și tot timpul. Acest lucru esențial este, Locul Spiritului Sfânt.

În broșura anterioară, Scopul Mai Înalt, a fost descris cum la începutul zidirii Bisericii potrivit noii ordini ai celor unsprezece apostoli, toți cei care au fost în mod personal aleși și chemați și învățați timp de trei ani și hirotonisiți și mandatați de Domnul Însuși pentru a merge și a propovădui Evanghelia în întreaga lume, nu au fost lăsați să meargă nicăieri și nici să predice deloc până când nu au fost înzestrați cu putere de sus în botezul cu Spiritul Sfânt. Și au trebuit să zăbovească în Ierusalim și să aștepte botezul.

La Cincizecime, acel Botez a venit. Spiritul Sfânt și-a ocupat locul, care este cel dintâi loc. Apoi ei au predicat Evanghelia, iar lucrarea a înaintat. Iar lucrarea a înaintat având mereu Spiritul Sfânt în locul Său, cel dintâi loc dintre toți și peste toți și prin toți și în toți. Aceasta este calea lui Dumnezeu cu Biserica Sa și în Biserica Sa și aceasta trebuie să fie și calea noastră.

Să schițăm puțin această cale a Domnului în și cu propria Sa Biserică, înainte ca omul să uzurpe locul Domnului și mașinăria locul Spiritului Sfânt.

Al doilea capitol din Fapte reprezintă o istorie a venirii Spiritului Sfânt peste apostoli, predica lui Petru care spunea că aceasta este împlinirea profeției din Ioel că Dumnezeu va turna Spiritul Său „peste toată făptura,” și chemarea adresată tuturor la pocăință și botez: „Și veți primi darul Duhului Sfânt.”

Capitolele trei și patru vorbesc despre vindecarea ologului la poarta templului, despre predica lui Petru în fața mulțimii adunate și despre Petru și Ioan care au fost arestați și întemnițați de preoți și de căpitanul templului și de Saducheeii Sinedriului, despre procesul din următoarea zi a marelui conciliu unde „Petru, plin de Duhul Sfânt” a răspuns; și fiind lăsați liberi, cei doi apostoli au mers la frații lor care erau adunați împreună în rugăciune „și cu toții au fost umpluți de Duhul Sfânt.”

Al cincilea capitol ne vorbește despre șiretlicul lui Anania și Safira de a minți referitor la vânzarea și darul proprietății lor. Iar aceasta a însemnat a „minți pe Duhul Sfânt,” și a „ispiti Spiritul Domnului.” Consecințele au fost imediate și cumplite. Apoi apostolii au fost cu toții arestați de către marele preot și conciliu și au fost din nou întemnițați pentru proces. „Dar noaptea îngerul Domnului a deschis ușile temniței și i-a scos afară, și a spus „Mergeți, stați și vorbiți în templu întregului popor cuvintele acestei Vieți.” Au fost arestați din nou și aduși înaintea conciliului „și a întregului senat al copiilor lui Israel,” unde din nou Petru „și ceilalți apostoli” au predicat Evanghelia și au mărturisit. „Noi suntem martori ai acestor lucruri, și de asemenea și Duhul Sfânt pe care Dumnezeu l-a dat celor ce I se supun.”

Capitolele șase și șapte vorbesc despre alegerea oamenilor „plini de Duhul Sfânt și Înțelepciune” pentru a se ocupa de „treburi” în „slujirea zilnică;” și despre Ștefan, „un om plin de credință și de Duhul Sfânt” care vorbea înaintea conciliului având fața strălucitoare „asemenea celei a unui înger,” și de faptul că era „plin de Duhul Sfânt” și privea la ceruri și vedea „slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la mâna dreaptă a lui Dumnezeu.”

Cel de-al optulea capitol vorbește despre predica lui Filip în Samaria, și despre faptul că au primit „Duhul Sfânt;” și despre „îngerul Domnului” care i-a spus lui Filip să meargă din Samaria pe drumul din Ierusalim spre Gaza, pe unde, când a ajuns, într-un car trecea un om care citea din cartea lui Isaia ceea ce este acum cel de-al cincizeci și treilea capitol, iar „Spiritul i-a

spus lui Filip, „Apropie-te, alătură-te acestui car.” Filip a făcut astfel, și I l-a predicat pe Isus din aceeași Scriptură; omul a crezut și a fost botezat și și-a continuat drumul bucurându-se; „iar Spiritul Domnului l-a răpit pe Filip, astfel încât famenul nu l-a mai văzut.”

Cel de-al nouălea capitol vorbește despre anxietatea și convertirea furiosului Saul, prin apariția Domnului Însuși, despre faptul că a fost „umplut de Duhul Sfânt” prin faptul că Anania și-a pus mâinile peste el, Anania care a fost trimis la el de Domnul „într-o viziune” cu acest scop; capitolul vorbește despre „bisericele care pășeau în temerea de Domnul și mângâierea Duhului Sfânt;” și despre învierea lui Dorca din morți.

Cel de-al zecelea capitol vorbește despre „un înger la Domnului” care i-a vorbit lui Cornelius într-o viziune și i-a spus să trimită niște oameni la Iope pentru a-l chema pe Petru la el; despre o viziune dată lui Petru spre a-l pregăti pentru cel ce avea să vină; despre Spiritul care i-a spus lui Petru că oamenii îl căutau pe el și că el urma să meargă împreună cu ei; despre plecarea lui și despre predica sa în casa lui Corneliu iar „Duhul Sfânt a căzut peste toți cei care au auzit cuvântul.”

Cel de-al unsprezecelea capitol vorbește despre repovestirea la Ierusalim a experienței anterioare credincioșilor farisei, care s-au certat cu el pentru ceea ce făcuse; despre predicarea Evangheliei neamurilor din Antiohia, și despre trimiterea lui Barnaba acolo, „căci era un om bun, și plin de Duhul Sfânt și credință.”

Cel de-al doisprezecelea capitol constituie istoria eliberării lui Petru din temniță de către îngerul Domnului; și moartea lui Irod prin lovitura îngerului Domnului.

Capitolele treisprezece și paisprezece vorbesc despre „Duhul Sfânt” care spune bisericii din Antiohia: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat,” și despre trimiterea lor „de către Duhul Sfânt;” despre Saul, „plin de Duhul Sfânt” muștrându-l pe vrăjitorul potrivnic; despre predicarea Evangheliei la Antiohia în Pisidia și despre apostolii care au fost „umpluți de bucurie și de Duhul Sfânt.”

Cel de-al cincisprezecelea capitol vorbește despre soluționarea de către Spiritul Sfânt a controversei referitoare la circumcizie și ținerea legii în vederea Mântuirii, și despre expedierea scrisorii care spunea, „A plăcut Duhului Sfânt și nouă.”

Cel de-al șaisprezecelea capitol ne spune că Pavel, un apostol, și Sila, un profet, „au fost împiedicați de Duhul Sfânt să predice cuvântul în Asia.” și în încercarea de a merge în Bitinia, „Spiritul nu i-a lăsat;” și astfel călătorind, au fost aduși la Troa unde, într-o „viziune de noapte de-a lui Pavel, un om din Macedonia i-a chemat acolo.” Iar capitolele șaptesprezece și optsprezece descriu experiențele lor acolo și în Grecia.

Capitolul nouăsprezece spune că Pavel a găsit în Efes „anumiți ucenici” cărora le-a spus: „Ați primit Duhul Sfânt de când ați crezut?” Ei au răspuns: „Nici nu am auzit că ar exista vreun Duh Sfânt.” „Atunci cu ce botez ați fost botezați?” „Cu botezul lui Ioan.” Atunci Pavel le-a predicat pe Hristos, și „au fost botezați în numele Domnului Isus. Și când Pavel și-a pus mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei; iar ei au vorbit în limbi și au profetizat.”

În capitolul douăzeci, Pavel este în drum spre Ierusalim, și convoacă prezbiterii bisericii din Efes pentru a-l întâlni la Milet; iar în cuvintele sale către ei, le-a spus: „Duhul Sfânt mărturisește în fiecare oraș, spunând că mă așteaptă lanțuri și necazuri;” și „Aveți grijă de voi înșivă și de toată turma peste care Duhul Sfânt v-a făcut supraveghetori pentru a hrăni turma lui Dumnezeu.”

În capitolul douăzeci și unu, când Pavel vine la Tir, apostolii „i-au spus lui Pavel prin Spiritul că nu ar trebui să se urce la Ierusalim;” și când a venit la Cezarea, profetul Agab l-a întâlnit și „a luat brâul lui Pavel și și-a legat mâinile și picioarele, și a spus: „Așa vorbește Duhul Sfânt: Așa vor lega iudeii la Ierusalim pe omul căruia îi aparține acest brâu, și-l vor da în mâinile neamurilor.”

El a mers la Ierusalim, și începând cu capitolul douăzeci și unu și până la sfârșitul cărții, întâlnim unul dintre cele mai remarcabile sisteme ale providenței directe și a lucrării lui

Dumnezeu care s-au petrecut în lume. Iar ultimele cuvinte ale lui Pavel din carte, începând cu marea particularitate a omului și a cărții, „Bine a spus Duhul Sfânt prin profetul Isaia, etc.”

Numai din această simplă schițare a cărții Faptelor, este perfect lămurit faptul că ceea ce este limpede și clar și proeminent deasupra tuturor celorlalte lucruri din toată cartea și de-a lungul întregii cărți, este faptul că Spiritul Sfânt era atunci marele suveran, Personajul care cârmuia și călăuzea în Biserică și Biserica însăși.

Și următorul lucru după acesta, care este clar și lămurit și proeminent de la un capăt la celălalt, splendidul adevăr corespondent că cei ce erau Creștini atunci recunoșteau în mod constant și se supuneau cu bucurie acelei suveranități și guvernări și călăuziri a Spiritului Sfânt. Pretutindeni El este recunoscut ca cel dintâi. În toate lucrurile El este mai întâi considerat, și cel dintâi considerat. Dacă nu ar fi făcut acest lucru, ceea ce a fost consemnat nu ar fi arătat astfel; căci în acel caz, experiența nu ar fi fost cea care a fost.

Lăsați ca Creștinii să recunoască și să se supună din nou suveranității și domniei și călăuzirii Spiritului Sfânt peste ei și în ei și peste toate lucrurile din și care au legătură cu Biserica, și atunci din nou experiența indivizilor din Biserică se va dovedi a fi ceea ce a fost la început; căci El este la fel ieri și azi și pentru totdeauna.

Numai acesta este adevăratul loc al Spiritului Sfânt în indivizi și în Biserică; iar El are nevoie ca numai acei Creștini să I se supună, care Îl recunosc și Îi acordă acel loc, pentru a se dovedi pe Sine a fi tot ceea ce a fost vreodată în locul suprem care Îi aparține.

Astfel, în toate lucrurile Bisericii și pentru Biserică și în Biserică, locul Spiritului Sfânt este cel dintâi loc. Nu poate fi făcut nici un pas și nu poate fi făcut nimic drept până când nu I se va acorda Spiritului Sfânt locul Său.

Și acest lucru trebuie să se împlinească acum cu noi în studiul acestui celui mai mare lucru dintre toate – Biserica Viului Dumnezeu. Căci este adevărat că, ochiul nu a văzut, nici urechea nu a auzit, nici nu a ajuns la inima omului lucrurile care au fost pregătite în Biserica lui Dumnezeu pentru cei care-L iubesc; dar Dumnezeu ni le-a descoperit prin Spiritul Său, căci Spiritul cercetează toate lucrurile, da, lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Organizarea Bisericii (1)

Editorul unui ziar bisericesc prezintă ceea ce se intenționează a fi un îndemn puternic la „Organizarea” poporului „Bisericii lui Dumnezeu.”

Această prezentare merită studiată; mai ales de către oamenii cărora le este adresată. Ea începe astfel:

„Organizarea este una dintre cele mai mari și fundamentale legi ale Universului lui Dumnezeu. Atot-Înțeleptul Creator a demonstrat aceasta pe toate căile, și se poate vedea în toată creația Sa, ca un martor viu al puterii, și împlinirii unui scop definit pe pământ.

Copacii pădurii, și fiarele câmpului, fiecare sunt un organism definit și minunat: o ființă deosebită compusă din multe organe, toate lucrând împreună în armonie și sistem, perpetuând viața, crescând, și măbind numărul celor din specia sa.

Corpul omenesc este un organism minunat organizat, fiecare membru al său lucrând împreună cu celelalte ca unul, toate având același scop suprem, acela de a perpetua existența,” etc. ...

Și și dar, Cine este Organizatorul fiecăruia și tuturor acestor minunate organisme?

Cine organizează fiecare copac din pădure, fiecare fiară de pe câmp, și fiecare trup omenesc? Nu este, în fiecare din aceste cazuri Dumnezeu și numai Dumnezeu prin Spiritul Său acest Organizator?

Cine a cunoscut și s-a gândit vreodată la ramurile unui copac, să organizeze un copac? Sau la membrele unei fiare, să organizeze o fiară? Sau la membrele vreunui trup omenesc, să organizeze acel trup? Așa ceva nu s-a întâmplat niciodată, și nici nu se poate întâmpla vreodată așa ceva.

Deci nu este o problemă a Organizării, ci a cui Organizații. Întotdeauna singura întrebare în fiecare caz este: A cui să fie Organizația? Cine este pe bună dreptate Organizatorul original, și cine va continua să organizeze, și a cui va fi Organizația?

Trupul uman este cu adevărat un organism minunat: „minunat și extraordinar făcut;” și făcut numai de Dumnezeu prin Hristos de Spiritul Său. Geneza 1:26,27; Iov 33:4.

Toți Creștinii și toți delegații și toți predicatorii și toți episcopii și toți conferențiarilor și toate Conciliile care au existat vreodată în lume, dacă ar fi adunați la un loc, nu ar putea organiza un trup uman. Ei nu ar ști, și nu ar putea ști cum să facă prima mișcare, sau chiar să gândească primul gând spre prima mișcare. Este infinit dincolo de puterea și capacitatea lor; și ține numai de tărâmul și înțelegerea lui Dumnezeu. Și oricine ar prelua-o vreodată, ar trebui să fie egal cu Dumnezeu, și Dumnezeul lui Dumnezeu.

Astfel, în acest lucru nu este o chestiune de Organizare. Singura întrebare este: Cine este Organizatorul? și a cui este Organizația?

Acum, Trupul Divin – „Trupul lui Hristos care este Biserica” – este un organism cu mult mai minunat decât trupul uman; cu atât mai mult, cu cât Spiritualul este mult mai înalt decât umanul și naturalul. Și nimeni în afara lui Dumnezeu, prin Hristos de către Spiritul Său nu ar putea să organizeze Trupul Divin și Spiritual care este Biserica. Și cu atât mai mult va trebui ca cel care va încerca să organizeze acest Trup să fie egal cu Dumnezeu și Dumnezeul lui Dumnezeu.

Și chiar pe această poziție îl așează Scriptura pe cel care s-a „gândit” la aceasta prima dată și a încercat să o facă; „el, asemenea lui Dumnezeu, stă în templul lui Dumnezeu, arătându-se pe sine că el este Dumnezeu.” Acesta nu este un teren sigur pentru Creștini.

Și tot nu este vorba despre Organizație. Singurul teren pentru întrebare este: Cine este și cine trebuie să fie Organizatorul? Și cine este, și cine trebuie să fie Organizația?

Pentru ca membrele trupului să încerce să organizeze trupul pentru a avea un trup cu desăvârșire organizat, ei trebuie cu siguranță să „organizeze” un cap din oricare membru al trupului. De aceea, în procesul lor de „organizare” a „Trupului lui Hristos, care este Biserica” ei trebuie să „organizeze” un cap din și pentru acel trup.

Dar Hristos este Capul adevăratului trup care este Biserica; și va spune vreunul din acești „organizatori” că ei îl vor „organiza” pe Hristos ca și Cap al trupului pe care ei îl organizează?

Oh! Nu, desigur nu asta. El este deja organizat în Organizația lui Dumnezeu. Hristos este Capul Invizibil. Noi „organizăm” cu „un cap vizibil” și „organizăm” numai „un cap vizibil.”

Și aceasta este tot ceea ce biserica Romei a pretins vreodată. Și tot ceea ce biserica Romei este sau a fost vreodată, este cuprins în această teorie.

Da, „Copacii pădurii sunt, fiecare un organism definit și minunat.” Și prin Domnul, adevărații Săi copii sunt numiți „copaci” – „copaci ai neprihănitii, răsadul Domnului, ca El să fie slăvit.” Isaia 61:3

Și în timp ce este adevărat, după cum s-a afirmat anterior, că nu s-a mai auzit ca ramurile vreunui copac să încerce să organizeze copacul, totuși, păcat că trebuie s-o spun, este de asemenea adevărat că o dată copacii înșiși au făcut de fapt lucrul irațional să se organizeze pe ei înșiși într-un presupus „sistem și armonie” în care „să lucreze împreună.” Relatarea acestei istorii este următoarea:

„Copacii au plecat să ungă un împărat și au zis măslinului: ,Împărățește peste noi.’

Dar măslinul le-a spus: ,Să-mi părăsesc eu untdelemnul meu, care îmi aduce laude din partea lui Dumnezeu și a oamenilor, ca să mă duc să domnesc peste copaci?’

Și copacii au zis smochinului: ,Vino tu și împărățește peste noi!’

Dar smochinul le-a spus: ,Să-mi părăsesc eu dulceața mea și rodul meu cel minunat, ca să mă duc să domnesc peste copaci?’

Și copacii au zis viței: ,Vino tu și domnește peste noi.’

Și vița le-a spus: „Să-mi părăsesc eu vinul, care înveselește pe Dumnezeu și pe oameni, ca să mă duc să domnesc peste copaci?”

De vreme ce nu au putut să obțină nici un pom care era bun pentru ceva spre a fi capul „organizației” lor – pentru că aceștia erau preocupați în a-L onora pe Dumnezeu în și a-i binecuvânta pe oameni – atunci au apelat la cel care nu era bun pentru nimic, ci numai pentru ars – „spinul,” măcăcinele.

„Atunci toți copacii au zis spinului: „Vino tu și împărățește peste noi.”

Și spinul a spus copacilor: „Dacă în adevăr vreți să mă ungeți ca împărat peste voi, atunci veniți și puneți-vă încrederea în umbra mea; altfel, să iasă un foc din spin, și să mistuie cedrii Libanului.” Judecători 9:8-15

S-ar așeza vreodată cineva în siguranță sau confort la umbra unui măcăcine? Și totuși singurii termeni ai târgului au fost că dacă nu vor face acest lucru, vor fi arși. Asta este: trebuie încheie o înțelegere în urma căreia cu siguranță vor fi înțepați, iar dacă refuză aceasta, cu siguranță vor fi arși.

Și astfel au fost conduși de gândul propriei lor „organizații” în locul celei a lui Dumnezeu, și au intrat deliberat într-un aranjament irațional. Ei l-au făcut pe spin regele lor, când, dacă se gândeau drept și înțelept, Dumnezeu era rege peste ei. Ei l-au respins pe Dumnezeu și l-au ales pe spin; și prin aceasta ei au respins Organizația lui Dumnezeu și au ridicat o structură a propriei lor alegeri, „ca toate națiunile,” și au numit-o „organizație.”

L-au rugat pe Ghedeon și pe fiul lui și pe fiul fiului lui să-i conducă. Dar Ghedeon a replicat prompt: „Eu nu voi domni peste voi. Nici fiii mei nu vor domni peste voi. Domnul va domni peste voi.” Judecători 8:23

Dar Ghedeon a avut un fiu rău, numit Abimelec; și după moartea lui Ghedeon, acesta a ucis șaizeci și nouă de fii ai lui Ghedeon – pe toți fii lui, mai puțin pe unul – și a fost făcut rege de către poporul din Sihem și din casa lui Milo. Și la capătul a trei ani a apărut insatisfacția cu consecința faptului că Abimelec și oamenii săi au ucis tot poporul Sihemului și casei lui Milo și au ruinat cu desăvârșire cetatea Sihem, iar apoi el însuși a fost ucis.

Dar în ciuda acestui înfricoșător rezultat, ambele părți care au încercat să facă o „organizație,” tot au tânjit să dorească un rege. Și în zilele lui Samuel cererea a fost din nou formulată în mod deschis. „Dă-ne un rege care să ne judece, asemenea tuturor națiunilor.” 1 Samuel 8:5.

Domnul, prin Samuel, a protestat în mod solemn împotriva tuturor; și le-a înfățișat care va fi răul și opresiunile regelui lor și regatului lor și „organizației” lor. Dar ei nu au ascultat și au insistat în continuare: „Nu, ci vom avea un rege este noi.” 1 Samuel 8:19.

Domnul i-a lăsat să meargă pe calea asupra căreia au insistat. Dar a declarat: „Ei M-au respins pe Mine, pentru ca să nu domnesc peste ei.” 1 Samuel 8:7.

L-au respins pe Dumnezeu pentru a fi „ca toate națiunile.” Și repede au devenit „ca toate națiunile” care L-au respins pe Dumnezeu; și în final au pecetluit totul, și soarta lor, cu exclamația sălbatică și disperată: „Noi nu avem alt rege, decât Cezarul!”

Care este însemnătatea tuturor acestor lucruri? Există în aceasta vreun avertisment sau vreo lecție pentru poporul lui Dumnezeu în acest timp sau în oricare alt timp? Sau este adevărat că această parte a cuvântului lui Dumnezeu este gol, nul și mort?

Unde este vreo diferență în principiu între cererea lor pentru un rege, pentru a fi „ca toate națiunile,” și cererea de acum după un rege pentru a fi ca toate denomi-națiunile?

Organizarea Bisericii (2)

După ce am înțeles care este rațiunea și natura unui semn sau sigiliu oferit de Dumnezeu în cadrul unei făgăduințe, vă propun să revenim la subiectul sigiliului amintit în Apocalipsa capitolul 7 și să discutăm despre lucrarea de sigilare. Detaliile oferite de Scriptură despre această lucrare sunt importante în identificarea și înțelegerea sigiliului lui Dumnezeu. Unul dintre

capitolele care oferă detalii abundente pe această temă, este capitolul nouă din cartea lui Ezechiel:

„Apoi a strigat cu glas tare la urechile mele: „Apropiați-vă voi care trebuie să pedepsiți cetatea, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână!” Și iată că au venit șase oameni de pe drumul porții de sus dinspre miazănoapte, fiecare cu unealta lui de nimicire în mână. În mijlocul lor era un om îmbrăcat într-o haină de in, și cu o călimară la brâu. ... și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor, care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor, care se săvârșesc acolo.” ...’ Și iată că omul cel îmbrăcat în haina de in, și care avea călimara la brâu, a adus următorul răspuns: „Am făcut ce mi-ai poruncit!”” (Ezechiel 9:1-11).

Imaginea prezentată aici este aceea a unei lucrări de însemnare a unui grup de oameni dintr-o mulțime care urmează să fie nimicite. Înainte ca nimicirea să fie dezlănțuită, o persoană deosebită este trimisă pentru a-i însemna pe cei care trebuiesc cruțați. Înainte de a trece la analiza detaliilor, vă sugerez o paralelă cu un episod asemănător:

„Sângele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie, atunci când voi lovi țara Egiptului... 22 Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muiati în sângele din strachină și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină.” (Exodul 12:13,22).

Înainte de nimicirea tuturor întâilor născuți din Egipt, evreii au fost avertizați să primească un semn distinctiv pentru a fi protejați. Observați diferența dintre cele două însemnări: în cazul evreilor din Egipt a fost vorba despre un mănunchi de isop, un soi de bidinea care trebuia înmuiată în sângele ce urma să fie folosit pe post de vopsea pentru pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii fiecărei familii. Desigur că acest semn nu era necesar pentru ca îngerul nimicitor să-i deosebească pe evrei de egipteni, ci mai degrabă a constituit un mijloc prin care ei își puteau manifesta încrederea în Cel care-i avertizase.

În cazul sigilării finale însă, nu mai este vorba despre o bidinea pentru a vopsi un stâlp sau un prag, ci această ființă are la brâu o călimară pe care urma s-o folosească în lucrarea de sigilare. Care este atunci diferența dintre o bidinea și o peniță? Răspunsul evident la această întrebare ne conduce foarte aproape de identificarea sigiliului lui Dumnezeu.

Sigiliul lui Dumnezeu

Nu a existat niciodată un sistem a ceea ce este numit „organizația bisericii” care să nu se fi dovedit la fel de crud ca și diavolul.

Teoria este că o asemenea „biserică,” având adevărata organizare bisericească, este „adevărata biserică” în care dacă te găsești, ești sigur de mântuirea veșnică, și de care dacă te desparți, ai garanția pierderii vieții veșnice.

Acum, este sigur că în adevărata Biserică Creștină trebuie să se găsească numai adevăratul Spirit Creștin și numai acest Spirit trebuie să predomină. Fără aceasta este imposibil ca vreo biserică să fie adevărată, și cu atât mai puțin să fie cea adevărată. Ce este atunci adevăratul și veritabilul Spirit Creștin?

În primul rând, este numai Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu; căci Domnul nu ar îngădui ca apostolii Săi aleși și hirotonisiți și investiți să facă vreo singură mișcare către vreun lucru care aparține bisericii, până când nu au fost „botezați cu Duhul Sfânt.” Luca 24:49; Fapte 1:4,5.

Și „rodul” inevitabil al acestui botez este „dragostea, bucuria, pacea, răbdarea, amabilitatea, bunătatea, credința, blândețea, temperanța;” și „Libertatea;” căci „unde este Spiritul Domnului, acolo este Libertate” – libertatea gândirii, libertatea exprimării, și libertatea acțiunii. Galateni 3:22; 2 Corinteni 3:17.

Acesta este Spiritul Creștin. Și acesta este Spiritul care domnește și care este manifestat în fiecare biserică care este Creștină. Iar manifestarea acestui Spirit este categoric definită ca:

„Înțelepciunea care este de sus este în primul rând pură, apoi pașnică, amabilă, și ușor de înduplecat, plină de milă și de roade bune, fără părtinire, și fără ipocrizie.” Iacov 3:17.

Acum, despre ceea ce este numit „organizația bisericii”, un om, sau doi oameni, sau trei oameni, sau mai mulți oameni născocesc și formulează un „plan de organizare”, și îi conving pe oameni să-l accepte și să i se supună; ceea ce înseamnă de fapt a te supune regulii oamenilor care dețin „slujbele”, și prin urmare dețin „cheile” cu care deschid și închid cerul.

Iar când „organizația” este definită și în stare de funcționare, orice membru care nu se conformează voinței și planurilor funcționarilor, i se cere s-o facă. Și dacă, în supunere față de Hristos în Spiritul Său și în adevărul Său, persoana care este în libertatea Creștină de a gândi și a vorbi și a acționa, este separată de „organizație” și proscrisă de la întreaga recunoaștere a „bisericii” și a „fraților” și astfel exclusă în mod desăvârșit din „biserică”. Și dacă unii frați nu sunt de acord cu excluderea fratelui Creștin și se împrietenesc cu el și îl primesc în casele lor, atunci devin imediat ținta suspiciunii și sunt luați „la ochi”; și dacă aceasta nu-i corectează, atunci și ei trebuie să fie înlăturați. Iar teoria este că această excludere din acea „biserică” înseamnă pierderea vieții veșnice.

Aceasta înseamnă că, dacă cineva este în contradicție cu un om sau cu câțiva oameni care „reprezintă biserica”, prin acești oameni care „reprezintă biserica”, pentru că ei Îl „reprezintă pe Dumnezeu”, acel om este în mod deliberat lipsit de viața veșnică!

Ar putea fi diavolul mai crud decât atât – de a pronunța o pedeapsă ca aceasta asupra unei „ofense” ca aceasta, ca de fapt nu este deloc ofensă nici față de Dumnezeu și nici față de om? Moarte veșnică, pentru a nu fi de acord cu un om!

Și totuși, pe scurt, acesta este exact procesul în și a primei „biserici organizate” în acest fel – falsă biserică Catolică – și a fiecărei alte structuri care este numită „organizația bisericii”.

„Organizația” Romană este mândră de ea și se fălește cu ea ca fiind o dovadă a divinității sale.

Alții resping această „biserică” cu „organizația” ei ca fiind „omul păcatului”, „taina fărădelegii”, „fiul pierzării”, și „fiara”; și totuși clădesc una a lor înșile pe același principiu și după același model; și cu aceasta fac același lucru.

Unii dintre aceștia, cu adevărat, au suficient discernământ pentru a vedea monstruoza ei, și sunt suficient de apăsați de conștiință pentru a încerca să evadeze din ea cu pretenția că în cazul lor nu le afectează viața veșnică, ci înseamnă numai despărțirea sa de „organizație” și de „apartenența” la ea; pentru că „noi credem în libertate religioasă!”

Dar aceasta este numai o evitare și un camuflaj. Căci, dacă acesta este adevărat, reprezintă o mărturisire clară că „organizația” lor și „apartenența” nu reprezintă adevărata Biserică, și nu este altceva decât un simplu club obișnuit. Dar ei nu vor să spună nimic din aceasta. Ei nu vor să desființeze nicio iotă din pretenția că Biserica lor este într-adevăr cea adevărată cu tot ceea ce acest lucru implică: că a fi în ea presupune viața veșnică, iar despărțirea de ea înseamnă moartea veșnică.

Și prin această pretenție ei dețin puterea asupra poporului. Ar crede cineva vreodată că vreunul dintre ei ar mai suporta ceea ce suportă acolo, sau ar mai respecta autoritatea sau puterea acelei „biserici” pentru vreo clipă dacă ar înțelege că întreaga „organizație” și asociație nu este altceva decât o societate sau un club pur omenesc?

Și totuși, în adevăr și de fapt și în mod efectiv, nu este mai mult decât atât. Este numai superstiție părerea că într-un fel misterios, cu neputință de descris, oficialii și ierarhia „organizației” posedă o putere spirituală care poate afecta poziția sufletelor oamenilor înaintea lui Dumnezeu – este numai superstiția cea care îi face pe oameni ca, împotriva propriei convingeri și bunului simț al dreptății, să suporte sau să aprobe procedura „bisericii” în multe și diverse cazuri.

Ce altceva decât superstiția îi poate face pe oameni să creadă că unii oameni din „biserică”, prin alegerea lor de către alți oameni sau de către ei înșiși, sunt părtași sau posesori ai autorității

sau puterii spirituale pe care toți cei din „biserică” trebuie fără discuție s-o respecte, sau să-și pericliteze sufletul înaintea lui Dumnezeu?

Acesta este cu adevărat principiul și superstiția infailibilității papei.

Papa este ales de către cardinali dintre ei înșiși, sau de sine însuși. Nici un cardinal nu deține și nici nu a pretins vreun strop de infailibilitate. Dar când acești cardinali care cu posedă infailibilitatea, aleg unul dintre ei care nu o posedă, și astfel ocupă postul și scaunul papal, imediat intră în posesia întregii infailibilități.

Cum o obține? De unde vine aceasta? Oh, de la funcție, de la scaun desigur; căci numai atunci când vorbește ex cathedra, ceea ce înseamnă „de pe scaun” este infailibil.

Și oricare alt oficial al „organizației bisericii” este de același soi și crede la fel.

Care este cea adevărată?

Una dintre cele mai arzătoare întrebări de astăzi, este „Ce este Biserica?”

Și aceasta este cea mai importantă întrebare care poate exista vreodată.

Toți știu că sunt atât de multe lucruri care se pretind a fi nu numai o biserică, ci Biserica, încât fiecare este nevoit tot timpul să răspundă nu numai la întrebarea „Care este adevărata Biserică?”, ci și la „Ce este adevărata Biserică?”

Fiecare dintre ele pretinde și susține că este adevărata Biserică; și totuși, în atât de multe lucruri și căi, fiecare dintre ele se comportă și conduce într-un vădit contrast față de ceea ce este Creștinesc, astfel încât proprii ei membrii, ca de altfel și alți oameni, rămân continuu cu întrebarea: „Este aceasta adevărata Biserică?”

Toate, mai puțin prima, sunt convinse că prima nu este adevărata Biserică; în timp ce prima este la fel de convinsă că ea este singura Biserică adevărată.

Și dacă prima dintre ele, cea mai veche dintre ele, cea care deține avantajul celui mai îndelungat timp de existență și a celei mai îndelungate și desăvârșite experiențe, cea care a avut avantajul „ingeniozității și a grijii răbdătoare a patruzeci de generații de politicieni” care au făcut din ea „capodopera înțelepciunii umane” – dacă aceasta nu este cea adevărată, cum poate alta fi cea adevărată?

Sau, spre beneficiul tuturor celorlalte, trebuie să fie recunoscut principiul acestui subiect, că cea dintâi, cea care deține cea mai vastă experiență dintre toate celelalte, este cu siguranță cea mai rea dintre toate.

Dacă acesta este principiul, atunci nu devine inevitabil faptul că dacă fiecareia sau tuturor celorlalte i se acordă timp și experiență, va merge pe aceeași cale? Și că în aceeași perioadă de timp, fiecare dintre ele va deveni la fel de rea ca și prima?

Și dacă nu este aceasta principiul, dacă vârsta și experiența nu au făcut din prima cea mai rea dintre ele, atunci ce motiv de existență mai au toate sau fiecare dintre celelalte, ca separate de prima?

Această inevitabilă dilemă s-a încercat a fi evitată prin argumentul, invariabil adoptat, că Problema nu este în sau cu principiul; principiul este corect; problema este în aplicarea principiului; nu principiul, ci oamenii.

Dar aceasta nu este o cale de scăpare. Căci aplicarea principiului a fost făcută și trebuie întotdeauna făcută de oameni. Iar acești oameni au fost mereu numai oameni – simple ființe umane – asemenea tuturor celorlalți oameni. Întotdeauna acel principiu va fi, și va trebui să fie aplicat de către oameni – simple ființe umane – asemenea tuturor celorlalți oameni.

Și mai mult decât atât: aceasta este exact argumentul primei dintre aceste pretinse biserici. Tot timpul, toate relele bisericii Romei au fost denunțate de membrii acelei biserici, în acea biserică. Enormitățile păcatului practicat de către și în cadrul acelei biserici au fost înregistrate și condamnate și denunțate chiar de către cei mai înalți ai acelei biserici – episcopi, arhiepiscopi, chiar cardinali – și care au rămas mai departe membrii tradiționali ai acelei biserici pentru că ei

au susținut că relele nu erau ale bisericii și nici din biserică, ci ale oamenilor, și numai de la oamenii care au condus afacerile bisericii.

Cu mult înaintea Reformei, oameni din acea biserică au spus lucruri mai tari despre Papă și despre conducerea bisericii decât au spus vreodată reformatorii; dar ei încă susțineau că aceasta era și va rămâne pentru totdeauna adevărata biserică.

Analistul legal al bisericii însăși, Cardinalul Baronius, a spus despre papalitate în secolul zece:

„În acest secol, monstruoșitatea pustiirii s-a văzut în templul Domnului; iar în episcopia Sfântului Petru, onorată de către îngeri, au fost așezați cei mai păcătoși oameni; nu pontifi, ci monștrii.”

Și Episcopul Robert de Lincoln, în Anglia, chiar în prezența Papei Inocent IV și a cardinalilor săi, a vorbit lămurit despre ei:

„Clerul reprezintă o sursă de poluare pe întreg pământul; ei sunt anti-hriști și diavoli mascați în îngeri de lumină, care fac din casa de rugăciune o peșteră de tâlhari; iar curia Romană reprezintă sursa tuturor ticăloșiilor care fac din preoție o dezaprobare și un reproș față de Creștinism.”

Ei au denunțat oamenii și faptele oamenilor, chiar ale papilor și a curții papale, și încă scuzau și pledau pentru „biserica” – pentru mașinărie – care a oferit oamenilor puterea și oportunitatea lor.

Ei au condamnat practicile rele, dar au îndreptățit sistemul prin care a fost posibil ca aceste practici nu numai să fie perpetuate, dar chiar să existe.

Oamenii bisericii erau răi; dar „biserica”, ai cărei membri erau acești oameni care exprimau viața ei, era „cea bună”!

Obiceiurile erau dăunătoare; dar „biserica”, căreia îi aparțineau aceste obiceiuri, era „locuința sfințeniei”!

Practicile erau abominabile; dar „biserica”, care a inventat multe și a profitat de toate și care nu a corectat nici una dintre aceste practici, era „sfântă”!

Papii erau demonici; dar „biserica”, căreia papii erau îi „capul” – voința făptuitoare, mintea călăuzitoare – era „divină”!

Priviți marile biserici și magnificele catedrale! Ascultați muzica „cerească” a „divinelor” cântece! Prindeți mirosul impresionant a „sfintei” tămâi! Simțiți sentimentul copleșitor al serviciului „solemn”, cum preoții ecleziaști cu robele lor bogate de la „altar” îngenunchează înaintea „oștirii” și se mișcă în „sfânta” procesiune! Cugetați la proporția vastă a „misiunilor” sale! Priviți „organizarea sa perfectă” prin care aduce la îndeplinire ca printr-un singur om minunile voinței sale, ține imperii întregi în respect, și conduce lumea! Nu este aceasta adevărata și singura „biserica sfântă”?

Biserica era „arca lui Dumnezeu”, „corabia Salvării”. Pilotul, căpitanul, și echipajul, pot fi cu toții pirați, și pot folosi fiecare mecanism al corăbiei în exclusivitate pentru scopuri de piraterie, și o pot încărca până la punctul de scufundare cu pradă piraterească, și o pot ține îndreptată direct către ruină, și totuși „marea corabie bătrână” însăși era în regulă și putea ajunge cu siguranță în portul ceresc.

De aceea, „agață-te de arcă”, „stai pe vechea corabie”, și vei fi în siguranță și vei sosi în final la țărmul ceresc.

...

Astfel, scuza care ar susține că răutatea bisericii Romei se datorează oamenilor și nu principiului, este cu desăvârșire falsă în toate aspectele sale. Aceasta se datorează în mod esențial principiului: iar principiul se manifestă pe sine numai în și prin oamenii care devin identificați cu el.

Dar Scripturile? Ce spun Scripturile despre acest lucru? Aceasta: „omul păcatului”, „taina fărădelegii”, „sinagoga Satanei”, „marea desfrânată”, „Taină, Babilonul cel Mare”, „mama

tuturor desfrânatelor și nenorocirilor de pe pământ”, „stăpâna vrăjitoriilor și mama tuturor nenorocirilor”, „nenorocirea pustiirii.”

Spune Dumnezeu toate acestea despre ceva în care este posibilă vreo urmă de bine, de puritate sau de adevăr? Scripturile se ocupă de oameni, sau de principii? Numai de principii. Întreaga Biblie este în exclusivitate o carte de principii.

Și la fel de sigur cum Scripturile se ocupă de principii și nu de oameni, tot atât de sigur se ocupă Scripturile și definesc și denunță biserica Romei în principiile sale, și nu numai în oamenii săi.

Păcatul, ruina, taina fărădelegii, prostituția, vrăjitoria, magia, ticăloșia bisericii Romei constă în principiul chestiunii; stă în esența chestiunii și nu în administrația chestiunii; stă în esența acelei chestiuni ca biserică și nu în administrarea sa ca biserică. Și care este principiul bisericii Romei ca „biserică”? Potrivit aceluși principiu și acelei idei, ce este „biserică”? Este aceasta:

„Societatea credincioșilor autorizați botezați, unită împreună într-un singur trup de mărturisirea aceleiași credințe, prin participarea la aceleași sacramente, și prin supunerea aceleiași autorități, Hristos, capul său invizibil în Cer, și Pontiful Roman, succesorul Sfântului Petru, reprezentatul lui Hristos și vicarul Său pe pământ.”—Apologetice Creștine, sec. 200.

Extrageți din acea definiție cuvintele „Pontiful Roman, succesorul Sfântului Petru”, și „vicarul”, și în locul lor inserați numele omului, sau al Conducerei, sau al Comitetului, sau al Conferinței sau Diocezei, care în cazul, și în principiul și în mare măsură în expresie, definește în mod egal „biserică” așa cum este susținută și manifestată în fiecare altă „organizație bisericască” din lume.

Și care este principiul său și din ea? Este încoronarea vizibilă în locul invizibilului; omenescul în locul divinului; dependența și centrarea atenției spirituale și supunerea sufletelor față de dominația oamenilor în locul celei a lui Dumnezeu Însuși în Hristos sub Spiritul Sfânt.

Reformatorii au tăiat rădăcina acestui întreg lucru cu singura lovitură de a declara că în adevăr, aceasta nu este de loc Biserica. Aceasta a făcut din ei „eretici”. Ei au spus că aceasta este „ticăloșia zeificării de sine în locul sfânt”; „Papa este Anti-Hrist iar Episcopia sa este al lui Satan însuși”; „papalitatea este un vânător general, la comanda Pontifului Roman, cu scopul de a prăpădi și distruge suflete.”

Au greșit? A fost Reforma o greșeală în lupta și principiul său fundamental? Roma pretinde că da; și că, cum a eliminat elementele rele din biserică, nu mai este motiv pentru disputa Protestantă; însă toți ar trebui și pot acum conlucra în armonie ca unul singur.

Iar pretinsele biserici Protestante, ținând cu tărie asemenea Romei la principiul Roman al „bisericii” și refuzând principiul Creștin al Bisericii, sunt pregătite să coopereze cu Roma. Și fiecare „biserică” care îmbrățișează acest principiu al „bisericii”, cooperează cu Roma.

Acum, care este principiul Bisericii Dumnezeului Celui Viu? Potrivit acestui principiu și acestei idei, Ce este Biserica? Este aceasta:

„Biserica este trupul Său, plinătatea Celui ce umple totul în toți.” Efeseni 1:22,23.

Este „Casa lui Dumnezeu” „clădită pe ... Isus Hristos Însuși ... în Care toată clădirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul ... pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul.” Efeseni 2:19-22.

Și care este principiul acesteia și în aceasta? Este mai mult decât un principiu, este o Persoană – Dumnezeu Personal, totul în toți, în Hristos, clădind propria Sa Casă, pentru a locui El Însuși prin propriul Său Spirit.

Iar diferența dintre aceste două idei și aceste două tărâmurii despre Biserică este tot atât de mare ca și diferența dintre om și Dumnezeu. Este chiar diferența care există între om și Dumnezeu; între oamenii șireți, uneltitori, ambițioși și mincinoși, și Isus Cel deschis și sincer și onest și blând și umil în Care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

Este adevărat că îndelungata experiență a celei dintâi dintre aceste „biserici” și ingeniozitatea și grija plină de răbdare de mai mult de „patruzeci de generații de politicieni” au făcut din ea

„capodopera înțelepciunii umane”; și așa a devenit încât, „printre născocirile care au fost ticluite pentru a înșela și apăsa omenirea, ea ocupă cel mai înalt loc.”

A fost născocită cu singurul scop de a înșela și asupra omenirea; căci a fost născocită de arhi-înșelătorul omenirii. Oamenii au avut în mică măsură de-a face cu ea, în afară de a fi instrumentele arhi-amăgitorului pentru a extinde scopul său și pentru a împlini voi sa. A lui a fost întotdeauna scopul și dorința de a așeza biserica sa – „sinagoga Satanei” – în locul Bisericii lui Dumnezeu.

De aceea Înțelepciunea lui Dumnezeu în Scripturi o înfățișează în termenii: „taina fărădelegii”, „fiul pierzării” etc., fără a face vreodată o singură aluzie măcar la ceva respectabil sau chiar decent; cu atât mai puțin la ceva bun.

Acea Înțelepciune penetrează până la esența chestiunii, și descoperă principiul său inerent. Și ceea ce afirmă acea Înțelepciune că este, aceea este. Și nicio ingeniozitate a argumentului, nicio șmecherie de a muta discuția asupra oamenilor, de la principiu la aplicarea acestuia, nu poate scăpa sau ocoli răutatea inerentă și esențială a chestiunii.

Chestiunea este pur și simplu și în exclusivitate satanică. Este satanică în principiul său, a fost satanică la debutul lucrării sale – „taina fărădelegii deja lucrează”; a fost permanent satanică în lucrarea sa; și nu poate fi altceva, orice ar putea fi spus sau făcut pentru a o transforma în altceva.

Principiul, fiind satanic, îi corupe mai mult pe oamenii care o îmbrățișează și se identifică pe sine cu el. Îi face pe cei mai buni oameni răi, iar pe cei răi, și mai răi. Acesta este secretul papalității.

Eroarea – eroarea în cele lăuntrice – corupe pasiunile.

Adevărul – adevărul în cele lăuntrice – sfințește sufletul.

Biserica

Ce este Biserica?

Ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că este Biserica?

Numai prin Cuvântul lui Dumnezeu, și numai prin studiul Cuvântului lui Dumnezeu poate cineva vreodată să cunoască ce este Biserica.

Este Biserica lui Dumnezeu, nu biserica oamenilor. Și fiind Biserica lui Dumnezeu, numai El ne poate spune sau arăta ce este aceasta.

Iar Biserica, fiind numai din gândul și concepția lui Dumnezeu, când El exprimă acel gând spunându-ne ce este Biserica, atunci acel gând care ne spune ce este Biserica, atunci acel gând așa cum este exprimat în Cuvântul Său, va fi tot atât de departe de orice concepție sau gând de-al omului pe cât de mare este diferența dintre Dumnezeu și om, și pe cât mințea lui Dumnezeu este mai mare decât oricare mințe a omului.

De aceea, în studiul acestui subiect, ca de altfel a oricărui alt subiect al gândului și Cuvântului lui Dumnezeu, cel dintâi lucru pe care trebuie să-l facă orice persoană este de a accepta și a urma în mod implicit următoarea instrucțiune:

„Să părăsească cel rău calea sa, și omul nedrept gândurile sale; ... căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și nici căile Mele nu sunt ale voastre, spune Domnul. Căci așa cum cerurile sunt mai înalte decât pământul, tot așa sunt căile Mele mai înalte decât căile voastre, și gândurile Mele față de gândurile voastre.” Isaia 55:7-9.

Aceasta fiind adevărat, și „gândurile lui Dumnezeu nu le cunoaște nici un om, decât Spiritul lui Dumnezeu”, este clar că numai prin revelația Spiritului lui Dumnezeu pot fi cunoscute aceste lucruri de vreun om; Spiritul lui Dumnezeu luând aceste lucruri înalte și adânci ale lui Dumnezeu și lămurindu-le nouă și punându-le în mințile noastre și astfel oferindu-le nouă ca aparținându-ne. Ioan 14:26; 16:13-15; 1 Corinteni 2:9-12.

Astfel deci, să studiem cuvântul și gândul lui Dumnezeu despre ce este Biserica. Astfel, ce spune El că este Biserica? Aceasta:

„Biserica este trupul Său, plinătatea Celui ce umple totul în toți.” Efeseni 1:22,23.

Biserica este plinătatea Sa. Cine este El, plinătatea Căruia este Biserica? Clar, Dumnezeu, căci este „Biserica Viului Dumnezeu.”

Ce este plinătatea Lui, a Căruia plinătate este Biserica? Ce este plinătatea lui Dumnezeu, căci Biserica este plinătatea Sa?

M-aș putea opri aici în acest studiu, spre beneficiu fiecăruia, și să las pe fiecare cititor să petreacă o întreagă lună gândindu-se, meditănd și studiind numai asupra acestei întrebări: „Ce este plinătatea Viului Dumnezeu?” Căci oricine are cea mai completă și cea mai bună înțelegere a ceea ce este plinătatea Viului Dumnezeu, va deține cea mai completă și cea mai bună înțelegere a ceea ce este Biserica Viului Dumnezeu; căci Biserica este plinătatea Sa.

Și atunci, ce este plinătatea Sa? În primul rând, este plinătatea a „totul în toți”; căci Biserica este „plinătatea Celui care umple totul în toți.” Plinătatea a totul în toți este pur și simplu plinătatea infinitului. Iar plinătatea Celui care umple totul în toți este numai plinătatea Celui Infinit – „toată plinătatea Dumnezeirii.”

Și din nou: „Iată, națiunile sunt ca o picătură din vadră, și sunt numărate ca praful fin de pe cântar ... Toate națiunile sunt ca nimic înaintea Sa; și sunt socotite de El ca mai puțin decât nimic și gol.” Isaia 40:15-17.

Cât de aproape de plinătatea tuturor oceanelor și mărilor este „o picătură din vadră”?

Și totuși aceasta este măsura „tuturor națiunilor” față de plinătatea lui Dumnezeu – față de plinătatea Celui care umple totul în toți, a Căruia plinătate este Biserica. Vă rog să citiți Geneza 13:16, și să obțineți de acolo o sugestie despre ce este plinătatea care este Biserica.

Acum vă rog să vă gândiți la acea „plinătate a lui Dumnezeu” care este Biserica, și apoi să vă întrebați: Când este Biserica toată plinătatea lui Dumnezeu, ce fel de idee despre Dumnezeu sau despre Biserică pot avea niște oameni care cred că pot „organiza Biserica” sau să „organizeze o biserică”? Sau care cred că o structură a concepției seci a minții finite, gândind sucit, poate fi Biserica Viului Dumnezeu, „plinătatea Celui Care umple totul în toți”!

Nu este cu desăvârșire clar faptul că orice om care și-a propus vreodată sau care s-a gândit să „organizeze o biserică” sau să „organizeze Biserica”, prin chiar acest lucru demonstrează în mod absolut că nu este cu puțință să dețină gândul corect și adevărat despre ceea ce este Biserica sau Dumnezeu?

Biserica este plinătatea lui Dumnezeu; iar plinătatea lui Dumnezeu manifestată, este Biserica; astfel, ideea de Biserică este ideea de Dumnezeu. Modul în care o persoană înțelege Biserica, este modul în care Îl înțelege pe Dumnezeu.

Este în natura lucrurilor faptul că, oricine crede că poate „organiza Biserica”, prin aceasta sugerează că el poate organiza plinătatea lui Dumnezeu; și astfel, el este deasupra lui Dumnezeu. Și acesta este exact locul în care cuvântul lui Dumnezeu îl plasează pe cel dintâi care a încercat să facă aceasta – „omul păcatului, care se opune și se înalță pe sine deasupra a tot ceea ce se numește Dumnezeu.”

Unii ca aceștia pot organiza plinătatea dumnezeului lor; iar aceasta este foarte ușor, pentru că este foarte mică. Și astfel, fiecare biserică din lume care a fost organizată de om, este manifestarea dumnezeului aceluși om, la fel ca oricare alt idol păgân.

Dar atunci când Biserica este plinătatea Dumnezeului Celui Viu, este perfect lămurit și concludiv faptul că nimeni în afară de Dumnezeu Însuși nu o poate organiza. Iar când El organizează și clădește propria Sa Biserică în și pentru plinătatea Sa – „plinătatea Celui ce umple totul în toți” – atunci este tot atât de clar și concludiv că Biserica va fi adevărata Biserică care este în exclusivitate manifestarea Viului Dumnezeu.

Problema Bisericii și a organizării Bisericii reprezintă chiar vechea problemă mondială dacă va fi Dumnezeu Însuși pe calea Sa în locul Său, sau vor fi idoli făcuți de oameni dumnezeii micilor biserițe și coterii pe căile oamenilor și în locul lui Dumnezeu.

Înainte de a începe următorul capitol, vă rog să vă gândiți, să meditați și să vă rugați pentru întrebarea: „Care este plinătatea lui Dumnezeu” – „plinătatea Celui care umple totul în toți”? Căci astfel vei studia ce este Biserica.

Ce este Biserica?

Ce este Biserica?

„Casa lui Dumnezeu, este Biserica Viului Dumnezeu.” 1 Timotei 3:15.

„Apostolul și Marele Preot al mărturisirii noastre a fost credincios Celui care L-a numit, ca și Moise în toată Casa Lui.”

„Și Moise între-adevăr a fost credincios în toată Casa Lui ca un servitor, ca mărturie despre acele lucruri care urmau să fie vorbite după aceea. Însă Hristos a fost credincios peste propria Sa Casă; a Cărui Casă suntem noi dacă păstrăm cu tărie până la sfârșit îndrăzneala și lauda speranței.” Evrei 3:1-6.

„Voi, ca pietre vii, sunteți zidiți o Casă spirituală.” 1 Petru 2:5.

„Voi numai sunteți străini și locuitori temporari, ci împreună cetățeni cu sfinții, și ai casei lui Dumnezeu; și sunteți zidiți pe temelia apostolilor și profeților, Isus Hristos Însuși fiind piatra unghiulară. În care, toată Clădirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un Templu Sfânt în Domnul; în care și voi sunteți zidiți împreună pentru a fi o Locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul.” Efeseni 2:19-22.

„Voi sunteți Clădirea lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 3:9.

„Eu Îmi voi zidi Biserica.” Matei 16:18.

Astfel, Biserica lui Dumnezeu este Casa lui Dumnezeu, propria Sa clădire, prin Hristos care este numit Constructorul.

Este zidit „un Templu sfânt, în Domnul,” „o Locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul.”

Acum, care sunt dimensiunile acestei Case a lui Dumnezeu? Cât de mare trebuie să fie capacitatea sa, pentru a fi un asemenea Templu și o asemenea Locuință a lui Dumnezeu care să reflecte și să exprime „toată plinătatea lui Dumnezeu”?

Și cine ar trebui să fie Constructorul? Care om sau grup de oameni ar putea să clădească „Casa lui Dumnezeu care este Biserica Viului Dumnezeu”, care să fie egală cu, sau să exprime „toată plinătatea lui Dumnezeu”?

Nu au fost cu mult timp în urmă oamenii provocați în chiar acest punct? Vă rog să citiți: „Cine va fi capabil să-I zidească o casă, văzând că cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde?” 2 Cronici 2:6.

„Iată, cerurile și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde; cu atât mai puțin această casă pe care am construit-o?” 2 Cronici 6:18.

„Cerule este Tronul Meu și pământul este așternutul picioarelor Mele. Unde este casa pe care Mi-ai construit-o?” Isaia 66:1.

Și această provocare este adusă pe terenul gândirii și lucrurilor Creștine; și este repetată pentru a face de râs pe toți cei care ar fi „constructorii” Bisericii sau în Biserica care este „Casa lui Dumnezeu” – „Voi constructorilor:”

„Cel Preaînalt nu locuiește în temple făcute cu mâinile, după cum a spus profetul: Cerule este Tronul Meu, iar pământul așternutul picioarelor Mele, ce casă Îmi vei zidi? spune Domnul?” Fapte 7:48,49; 4:11.

În consecință, oamenii care încearcă să construiască sau să „organizeze” Biserica sau o biserică, prin chiar acest lucru își dovedesc cumplita ignoranță față de ceea ce este cu adevărat Biserica.

Iar ei nu-I construiesc niciodată o casă. Ei își construiesc mereu lor înșiși o casă unde, în locul lui Dumnezeu, ei înșiși stau și guvernează cu desăvârșire altfel decât Dumnezeu. Nu. Biserica este Casa lui Dumnezeu, este clădită numai pentru locuirea lui Dumnezeu, locul pe care El l-a

făcut pentru Cel care este egal cu Dumnezeu și de aceea calificat și capabil de a cuprinde și înțelege și cu adevărat exprima gândul lui Dumnezeu în „Scopul Său Veșnic pe care Și l-a propus în Hristos Isus Domnul nostru.”

Acest Scop Veșnic fiind propus numai în Hristos Isus, atunci este cu desăvârșire imposibil pentru oricine altcineva în afară de Hristos în persoană de a fi Constructorul și Organizatorul Bisericii.

Și astfel este numai așa: „El va clădi Templul Domnului; chiar El va clădi Templul Domnului; și El va purta slava,” Zaharia 6:12,13.

Iar „El” a venit și a obținut poziția, și, atât prin merit divin cât și prin drept divin, a preluat poziția de Constructor: „Îmi voi clădi Biserica.”

Însă „omul păcatului”, „fiul pierzării”, „taina fărădelegii”, a apărut curând, și, prin lucrarea sa, L-a înlocuit pe El ca și constructor, și a devenit el însuși constructorul a ceea ce se presupune a fi „biserica”, însă ceea ce acești constructori au clădit numai pentru sine și pentru propria lor slavă, în care a stat mereu acest „om al păcatului” deasupra lui Dumnezeu, și „dându-se pe sine drept Dumnezeu.” 2 Tesaloniceni 2:4.

Și calea rea a acestei taine a fărădelegii a fost urmată în construirea a mult mai multora decât sunt zilele anului; fiecare dintre ele prezentându-se ca fiind adevăratul Templu și adevărata Casă a lui Dumnezeu, dar care în adevăr este numai locuința oamenilor, care stau și conduc acolo în locul lui Dumnezeu.

Dar a venit timpul, și chiar acum este, când Taina lui Dumnezeu trebuie încă o dată să-și ocupe locul deasupra tainei fărădelegii; și aceasta în vederea unui final glorios. Iar această taină este Dumnezeu manifestat; „Dumnezeu manifestat în trup,” „Hristos în oameni speranța slavei.” Și în aceasta, din nou va fi, ca prima dată, că numai Dumnezeu, numai în Hristos, numai prin Spiritul Sfânt, va fi Constructorul propriei Sale Case în vederea desăvârșirii ei în propria sa slavă și frumusețe naturală. Apocalipsa 10:7; Efeseni 5:27.

Și astfel este scris: „Vorbind adevărul în dragoste putem crește în El în toate lucrurile care este Capul, chiar Hristos, de la care” și „în care toată clădirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un Templu sfânt în Domnul ... pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu prin Spiritul.” Efeseni 4:15,16; 2:21,22.

Aici este Constructorul Bisericii, Organizatorul Bisericii, iar El este numai Hristos Capul.

Aici este Clădirea Bisericii, organizarea Bisericii, și este totul numai de la Cel care este Capul, prin Spiritul Sfânt.

Și aceasta este Casa lui Dumnezeu; pregătită și devenind „Casa locuinței” Celui Care primul „a clădit toate lucrurile”, și „Pe Care cerurile și cerurile cerurilor nu-L pot cuprinde.”

Unde este casa pe care Mi-o veți construi – „voi constructorilor” – spune Domnul?

◆

SFÂRȘITUL ESTE ~~APROAPE~~ LA UȘI!

Ardeiaș Vlad, ianuarie 2017

„Tot așa, și voi, când veți vedea **toate** aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși.” (Matei 24:33).

Ianuarie 2017: Evenimentele profetice

Profetie: persecuția Creștinilor.

„Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu.” (Matei 24:9).

„Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.” (Ioan 15:18, 20).

Organizația mondială „Christian Freedom International” afirmă că există peste 200 de milioane de Creștini persecutați în 105 țări din cele 196 din lume, și că, la fiecare 5 minute, un Creștin este omorât pentru credința lui în Isus.

Împlinire:

Miercuri, 4. Nigeria. În cele câteva luni de când au invadat Nigeria, musulmanii Fulani au făcut 800 de victime în rândul Creștinilor și a musulmanilor moderați și au distrus cel puțin 16 biserici.

Vineri, 6. Nepal. Patru Creștini au fost condamnați la 5 ani închisoare sub acuzația de vrăjitorie pentru că s-au rugat pentru sănătatea unei femei.

Vineri, 6. Bangladesh. Zeci de copii din familii Creștine și hinduse sunt răpiți de traficanți pentru a-i converti cu forța la islam.

Vineri, 6. Nepal. Creștinii nu sunt lăsați să predice Evanghelia, și nici să-și îngroape morții, în unele cazuri cadavrele fiind abandonate pe străzi.

Marti, 10. Nigeria. Musulmanii Fulani au atacat satul Kwayine, omorând 10 Creștini și distrugând mai multe cămine.

Joi, 12. Uganda. Un șeic musulman care a fost trimis într-o biserică Creștină pentru a-l asasina pe pastor, însă spre surprinderea tuturor, după ce a auzit mesajul transmis, s-a aruncat la picioarele acestuia, mărturisindu-și păcatele și convertindu-se la Creștinism.

Vineri, 13. Nigeria. Un grup de musulmani Fulani au atacat două comunități Creștine, omorând un număr necunoscut de Creștini.

Luni, 16. Un studiu recent a concluzionat că numărul Creștinilor martirizați în ultimul deceniu este mai mare de 900.000.

Luni, 16. Siria. Creștinii continuă să fie omorâți pentru refuzul de a se dezice de Hristos și de a renunța la a-i ajuta pe cei răniți.

Marti, 17. Sri Lanka. Un grup de budiști radicali au distrus o biserică Creștină.

Miercuri, 18. Germania. Dr. G. Martens, pastor în Berlin, a declarat că guvernul respinge cererile de azil a migranților convertiți la Creștinism.

Miercuri, 18. Egipt. B. S. Atta, un Creștin de 35 de ani, este cea de-a 4-a victimă Creștină descoperit mort cu gâtul tăiat în apartamentul său în ultimele 10 zile.

Luni, 23. Columbia. Profesorii Creștini sunt închiși de autorități pentru predarea învățăturilor Creștine în școli.

Luni, 23. Somalia. Orice suspiciune de convertire la Creștinism este pedepsită cu decapitarea.

Marti, 24. Maldive. Un manual școlar a fost retras deoarece conținea o imagine a două biserici Creștine.

Miercuri, 25. Creștinii din Nigeria continuă să întâmpine o persecuție susținută.

Joi, 26. India. La câteva luni după ce un grup de extremiști hinduși împreună cu ofițeri de poliție au atacat o biserică Creștină, unul dintre pastori încă stă ascuns iar ceilalți s-a interzis să se roage cu ceilalți Creștini.

Joi, 26. Myanmar. Armata a confirmat că i-a arestat pe cei doi pastori baptiști care lipsesc din decembrie anul trecut.

Duminică, 29. Pakistan. O curte de justiție a invocat lipsa dovezilor pentru eliberarea tuturor celor 115 suspecți în incendierea a mai mult de 150 de case ale Creștinilor în 2013 pentru blasfemia lui Mahomed.

Luni, 30. Sudan. Un judecător a condamnat un misionar ceh la închisoare pe viață și alți doi Creștini la 12 ani de închisoare pentru spionaj.

Profetie: răspândirea ateismului și decădere morală

„Înainte de toate, să știți că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor și vor zice: „Unde este făgăduința venirii Lui?” (2 Petru 3:3, 4).

„... aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos: cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.” (Iuda 17, 18).

Împlinire:

Sâmbătă, 14. SUA. Un raport arată că în timpul președenției lui Obama procentul ateilor declarați a crescut de la 16%, la 25%.

Marti, 17. SUA. Într-un documentar National Geographic, actorul Morgan Freeman afirmă că Islamul, Iudaismul și Creștinismul provin din Zoroastrianism.

Profetie: apostazia Creștinismului.

„Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor...” (1 Timotei 4:1).

Împlinire:

Joi, 5. India. Un grup de călugărițe au deschis o școală specială pentru transsexuali.

Luni, 9. SUA. Un cuplu de lesbiene căsătorite au fost numite co-pastori au unei biserici Baptiste din Washington D.C.

Duminică, 22. Anglia. Biserica Anglicană consideră renunțarea la regula celibatului pentru preoții homosexuali.

Duminică, 22. Anglia. Teologi de seamă au cerut ca, atunci când se vorbește despre Dumnezeu, să fie folosite pronume de gen neutru.

Vineri, 27. Anglia. Biserica Anglicană a declara că dorește să le ofere „libertate maximă” membrilor homosexuali, dar nu dreptul la căsătorie.

Vineri, 27. Irlanda. Primul preot catolic care a încheiat un parteneriat civil, s-a căsătorit acum cu partenerul său.

Luni, 30. Biserica Norvegiei a aprobat o liturghie specială pentru căsătoriile dintre persoanele de același sex.

Marti, 31. Biserica Norvegiei a aprobat ca homosexualii să se poată căsători în mod oficial.

Profetie: ca în Sodoma

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot se va întâmpla aidoma ... Tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul omului.” (Luca 17:28-30).

Împlinire:

Duminică, 1. SUA. Sara Kelly Keenan este prima persoană care primește un certificat de naștere intersex oficial.

Miercuri, 4. Australia. Statul Australia de sud a anunțat o nouă politică pentru îmbunătățirea experienței copiilor transsexuali în școli: vor putea să folosească orice toaletă, să folosească orice nume și orice tip de uniformă.

Miercuri, 4. National Geographic filmează experiența schimbării de sex a unui adolescent transsexual.

Miercuri, 4. SUA. Un studiu recent arată că jumătate dintre americani găsesc transsexualismul ca un fenomen normal.

Vineri, 6. SUA. Una dintre cele mai citite reviste pentru copii va publica pe coperta ediției pentru luna viitoare o familie a formată din părinți de același sex.

Duminică, 8. Danemarca a devenit prima țară din lume care a înlătura în mod oficial transsexualitatea de pe lista tulburărilor mentale.

Luni, 9. SUA. După ce un judecător din Texas a anulat legea care le oferă transsexualilor dreptul de a folosi orice toaletă doresc, Obama a făcut un ultim apel ca legea să fie implementată.

Luni, 9. SUA. Secretarul de Stat John Kerry și-a cerut scuze pentru discriminarea persoanelor LGBT din trecut.

Vineri, 13. SUA. Numărul persoanelor care se identifică ca LGBT în SUA a crescut de la 8.3 milioane în 2012, la peste 10 milioane în 2016.

Sâmbătă, 14. Israel. Școlile din Tel Aviv au decis să-și schimbe serviciile de primire a sabbatului pentru a portretiza o varietate de familii non-heteronormative.

Sâmbătă, 14. SUA. 150 de politicieni LGBT au semnat o scrisoare deschisă prin care-i cer președintelui Trump să-i ajute în lupta pentru egalitate.

Luni, 16. Anglia. Marile organizații medicale condamnă orice încercare de a-i vindeca pe transsexuali.

Luni, 16. Anglia. Tânăra de 20 de ani Hayden Cross care a trăit ca bărbat, a devenit primul transsexual însărcinat din Anglia.

Miercuri, 18. SUA. Sara Kelly este prima persoană care deține un certificat de naștere „intersex”.

Miercuri, 18. UE. Comisarul pentru egalitate și drepturile omului David Isaac a afirmat că educația sexuală trebuie să devină obligatorie.

Martți, 24. Polonia. Aproape toți cetățenii comunei Bobrowniki au votat ca primar un homosexual.

Martți, 24. SUA. Grupul „Girl Guides” cu o vechime de 107 ani, îi primește de acum ca membri și pe bărbații care simt că s-au născut într-un corp greșit.

Sâmbătă, 28. Suedia. Ministerul Sănătății a anunțat decizia de a elimina transsexualitatea de pe lista bolilor mentale.

Luni, 30. Anglia. Asociația Medicală le-a cerut tuturor membrilor din spitale să nu mai numească femeile însărcinate „mame” ci „persoane însărcinate” ca respect pentru transsexuali.

Profeție: moartea în masă a animalelor.

„De aceea, țara se va jeli, toți cei ce o locuiesc vor tânji împreună cu fiarele câmpului și păsările cerului; chiar și peștii mării vor pieri.” (Osea 4:3).

„Pier vitele și păsările din pricina răutății locuitorilor.” (Ieremia 12:4).

Împlinire: În luna ianuarie 2017 au avut loc 49 de evenimente de moarte în masă a animalelor. Iată câteva exemple:

Miercuri, 4. Franța. Sute de mii de rațe au murit datorită gripei aviare.

Joi, 5. Taiwan. Peste 20.000 de găini au murit datorită gripei aviare în Yunlin.

Joi, 5. Chile. Peste 350.000 de păsări au murit datorită gripei aviare în Quilpue.

Sâmbătă, 8. Indonezia. Mii de pești au fost descoperiți morți într-un iaz din Java.

Duminică, 9. Italia. Mii de pești morți și păsări moarte au fost descoperite într-un lac din Basiglio.

Duminică, 9. Italia. Sute de pești morți au fost descoperiți într-un lac din Pozzuoli.

Miercuri, 12. Indonezia. Sute de tone de pește au murit în Lacul Toba.

Joi, 19. Uganda. Moarte în masă a păsărilor sălbatice raportată în jurul Lacului Victoria.

Vineri, 20. Franța. 800.000 de rațe au murit datorită gripei aviare în sudul țării.

Vineri, 20. Rusia. 600.000 de găini au murit datorită gripei aviare în Astrakhan.

Miercuri, 25. Chile. Milioane de sardine au fost descoperite moarte pe coasta Quemchi.

Profeție: Dezastre climaterice ca urmare a intervenției negative a omului în natură; fenomene stranii.

„...a venit vremea ... să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!” (Apocalipsa 11:18).

„Pe alocuri vor fi mari cutremure de pământ, foamete și ciume.” (Luca 21:11).

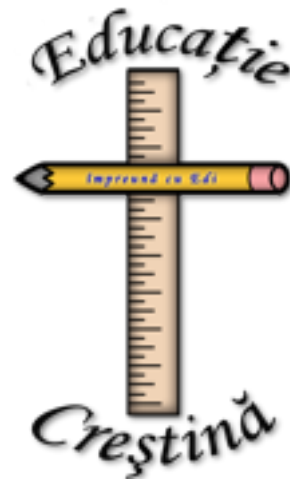
Împlinire:

Martți, 3. SUA. Patru persoane au murit în urma furtunilor din Alabama.

Martți, 3. Insulele Fiji au fost lovite de un cutremur de 7.2 grade.

Sâmbătă, 7. Tailanda. Inundațiile au făcut 18 victime. Etc.

Vă invităm să vizitați și [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu), loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe [saiul www.edy.hu](http://www.edy.hu) vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe [saiul www.divinavindecare.ro](http://www.divinavindecare.ro), un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria [saiului nostru](http://www.divinavindecare.ro); aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitból hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul **Divina Vindecare** de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 86 Februarie 2016

Tiraj 680 exemplare

Scopul revistei **Divina Vindecare** este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista **Divina Vindecare** este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

